

[Flygaard]

faktor det end måtte være – også har været med til at isolere folk i deres egne stuer, så behovet for og tilskyndelsen til at komme ud blev mindre. Nu ved jeg godt, at man taler om, at forsamlingshusene er ved at få en vis renæssance. Det skulle glæde mig, om det var rigtigt.

Men selvfølgelig indbyder det nuværende samfund også til konflikter, fordi landbruget er gået tilbage, hvis man skal måle det med en befolkningsmæssig alen. Det er i hvert fald udtryk for en dårlig planlægning, hvis man tillader en række parcelhuse opført i en landsby eller i nærheden af denne med det til følge, at disse nyankomne så efter nogle få år med loven i hånd kan kræve det oprindelige erhverv fjernet, så bonden tvinges til at flytte, må se sin fædrengård jævnet med jorden. Særlig bittert må det vel være, hvis man ved en fornuftig byplanlægning foretaget i tide kunne have undgået en konflikt, som giver sår, der kan være svære at hele. Mennesker må acceptere en vis røg i byen og en vis duft på landet. Det kemisk rene samfund vil være sterilt, ikke til at leve i og måske også så dyrt, at ingen har råd til det. Man skal ikke glemme, at det er nemmere både i by og på land at fjerne den første spand møg, end det er at fjerne det sidste støvfnug.

Ingerlise Koefoed (SF):

Det er udmærket, at spørgsmålet om landsbyerne og de små bysamfund er blevet taget op her. At domme efter den ivrige debat, der foregår ude i sidegangene, er spørgsmålet måske endnu mere spændende, end det egentlig ser ud til.

Når man lytter til debatten herinde i salen, er der et par spørgsmål, som man uvilkårligt kommer til at stille sig selv, og som man også får lyst til at stille andre, når nu så mange så meget ønsker at bevare de små steder. Hvordan har man egentlig tænkt sig at bevare og udbygge en vigtig side af livet, nemlig det kulturelle liv, i de små samfund, hvor der i hvert fald ikke er tale om det, som nogle kalder det kulturelle overforbrug?

Der er to grupper, som bliver ladet temmelig meget tilbage i de små byer. Det er de gamle, og det er børnene – dem, som ikke selv kører i bil til de større byers herligheder. De tager ikke til byen for at gå på bibliote-

ket, i teatret, i medborgerhuset og i biografen. De gamle tager ikke del i debatten om regionplanlægningen, om planlægningen af det sted, hvor de selv bor, fordi den debat for det meste finder sted i amtsbyen eller i en af de større byer i kommunen.

Det er venstre, som har rejst denne debat, men det er også venstre, som ved finanslovdebatten foreslog betaling for bibliotekslån, og som ønsker, at den dispositionssum, der støtter udbygningen af små biblioteker, skal bortfalde. Vi har her i landet 80 kommuner, der ikke har ansat faguddannet arbejdskraft på deres bibliotek, og de kommuner er fortrinsvis landkommuner. Disse kommuners indbyggere, herimellem børnene og de gamle i landsbyerne, får dårligere tilbud om oplevelser og udvikling end andre. Et godt bibliotek betyder nemlig ikke bare bøger og plader, det betyder samvær, det betyder debattmuligheder, eventyrtimer og legestuer – alt det, som enhver borger har brug for at have i ikke ret lang afstand fra sin bopæl.

En udbygning af bibliotekerne, gerne i form af bogbusser, suppleret med samlingssteder ude i landsbyerne, der kunne være kombineret med f. eks. håndkøbsudsalg, med de lokalhistoriske arkiver, med avislæserum og med samlinger af de vigtigste håndbøger, en ændring af forsamlingshusene, en større mulighed for at se børneteater og opsøgende teater, alt det hører med i landsbylivet og i livet i de små bysamfund. Jeg ville gerne vide, hvordan alle disse ting indgår i venstres og i regeringens overvejelser over det levende liv ude på de små steder – hvis der overhovedet skal være noget levende liv derude.

Miljøministeren (Ivar Nørgaard):

Det er næsten synd, at denne dagsorden har distraheret en ellers meget interessant diskussion. Man må jo sige, at der har været betydelig flere nuancer i indlæggene, end dagsordenen lader formode.

Jeg vil gerne endnu en gang sige, at vi har den opfattelse i regeringen, at hverken redegørelsen fra 1978 eller redegørelsen fra 1979, som med hensyn til bymønstrepolitikken er identisk, hvad indholdet angår, har en sådan karakter, at de forpligter nogen regering til en centralisering, sådan som det er fastslået i dagsordenen. Derfor mener vi, at dagsordenen er en misforståelse. Det mener jeg også